

[Martin Nielsen.]

Spillet, ventede vi, og det har nu foreløbigt kostet os 1½ Aar dernede, det har kostet denne Gruppe 20 døde, det har kostet, at Halvdelen de første Aar sandsynligvis ikke bliver arbejdsdygtige. Og saa kommer man her og prøver paa at fortælle os, at det var for at beskytte os. Det kalder jeg uanstændigt.

Man siger nu, at det blev gennemført under Tvang. Var det alle, der havde den Indstilling? Saa snart jeg hørte det, satte jeg mig til at læse de ærede Ordføreres Taler den 7. August 1941. Der er visse Ordførere, som ikke synes at have været under Tvang just med Tømmelskruer. Men dertil kommer, at i „Socialisten“ Nr. 12, 1941, findes en Artikel af K. K. Steincke — et Navn, som ikke er ukendt i denne Sal, og som ikke er ukendt i det socialdemokratiske Parti —, hvor han ikke med et eneste Ord taler om, at denne Lov er fremkommet under Tvang, men hvor han paa 3—4 Sider dokumenterer, at den er i fuldstændig Overensstemmelse med Danmarks Riges Grundlov og burde have været vedtaget for længe siden. Naar dette er Tilfældet, vil jeg have Lov til at karakterisere det, at man nu søger at give det Udseende af, at det var en Beskyttelsesforanstaltning over for os, som en Uanstændighed, og jeg vil i hvert Fald for mit eget Vedkommende bede om, at man ikke een Gang til byder mig den Beskyttelse, for det er jeg bange for, jeg ikke fysisk overlever.

Oluf Pedersen: Det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen var nu stærkt inde paa Forhold, som jeg tror man fra alle Sider vil erkende maa behandles, om jeg saa maa sige, med en vis Skønsomhed, fordi det for os alle er et alvorligt Spørgsmaal. Det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen ser antagelig virkelig saadan paa det, at det, der skete med Kommunistloven, var Udslag af Ondskabsfuldhed fra Rigsdagens Side. Men selv om det ærede Medlem har den Opfattelse, tør jeg sige, at det ikke er rigtigt. Det var, saa vidt jeg kan se, ikke et Spørgsmaal om ondt eller godt, men det var et Spørgsmaal om mere eller mindre ondt, som var til Afgørelse for Rigsdagen, og dér var det, at man fra Rigsdagens Side indtog det Standpunkt, at man foretrak det, som man maatte se som værende det mindst onde.

Det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen kan have Ret i, at der under Forhandlingen her i Tinget faldt Udtalelser, som ikke burde være fremsat, men det ærede Medlem ved, at disse Udtalelser ikke dækkede Tingets almindelige Stilling. Jeg tror, det er

rigtigt. Min Tale dengang var saa kort, at jeg kan gentage den i sin Helhed: „Under de givne Forhold, og da de nuværende Tilstande er uholdbare, vil vi stemme for Lovforslaget.“ Jeg tror, det som Helhed dækker den Opfattelse, der raadede i Rigsdagen, da man vedtog Forslaget om Forbud mod Kommunisterne.

Med Hensyn til selve Grundlaget for dette Forbud saa vil det fremgaa af Loven og hele Motiveringen, at man i og for sig ikke skød det ind under, at det var i Overensstemmelse med Grundloven, men man sagde, at Spørgsmaalet saa at sige laa udenfor, idet det kom ind under den Betragtning, at Nød bryder alle Love, altsaa Nødretsgrundsætningen, og anden Motivering kan der ikke være.

Dér maa jeg saa indskyde, at vi har haft nogle baade i og uden for Rigsdagen, der har krævet Kommunistforbudt. Den Opfattelse, at dette var berettiget, har raadet hos nogle, men det var ikke den Begrundelse, som var Rigsdagens.

Det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen har Ret i, at den Behandling, som fandt Sted ved Domstolen, til en vis Grad var en Formalitet. Det er rigtigt, som det ærede Medlem siger, at det kun drejede sig om at faa fastslaaet Navnet; det var i og for sig alt, hvad der var overladt til Domstolens Skøn.

Med Hensyn til det Udvalg, Kommunistudvalget, som var nedsat, saa gælder det samme i nogen Grad. Jeg var Medlem af dette Kommunistudvalg i første Omgang, og jeg var glad ved at medvirke til, at de af de internerede, der var Forsørgere, fik bedre Vilkaar, og jeg var ogsaa glad ved, at det lykkedes at faa mange af de internerede ud. Men jeg vil ikke fragaa, at naar jeg ikke vilde fortsætte i Udvalget, var det, fordi jeg syntes, at dette ikke skete i saa stor Udstrækning, som man kunde kræve. Der er noget vist utilfredsstillende ved at sidde i et Udvalg og saa alligevel ikke at kunne opnaa det, man i høj Grad er enig om, paa Grund af, at der er andre, der spiller Herrer i Huset; det gjorde jo Tyskerne dengang.

Med Hensyn til det sidste Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen rejste, Spørgsmaalet om, hvorvidt de internerede burde være frigivet Natten mellem den 28. og 29. August, da synes jeg, at det ærede Medlem for saa vidt har Ret. Men er det ikke rigtigt, at det laa saadan, at der af Justitsministeriet var givet Ordre til, at der ikke maatte skydes paa Kommunisterne, hvis de gik? Jeg vil sige, at hvis